kun angår et krav om en ren og skær ombedømmelse af sagen for Retten, hvilket Domstolen i medfør af artikel 49 i statutten ikke har kompetence til.

2. Under en appelsag er der åbenbart grundlag for at afvise et anbringende om fejl i forbindelse med afhøring af et vidne ved Retten, når en part, som havde mulighed for at gøre indsigelse mod vidneafhøringen under de betingelser, som er fastsat i Rettens procesreglements artikel 73, dog ikke på noget tidspunkt under sagen ved Retten har protesteret mod afhøringen.

DOMSTOLENS KENDELSE

26. april 1993 *

I sag C-244/92 P,

Leonella Kupka-Floridi ved advokat P. Gérard, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. Schmitt, 62, avenue Guillaume,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 1. april 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-26/91, Leonella Kupka-Floridi mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Det Økonomiske og Sociale Udvalg ved M. Bermejo Garde, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg, der har påstået appellen forkastet i det hele,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: J.-G. Giraud,

på grundlag af procesreglementets artikel 119,

og på grundlag af den refererende dommers rapport,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 26. maj 1992 har Kupka-Floridi i medfør af artikel 49 i statutten for EØF-Domstolen iværksat appel af den af Retten i Første Instans (herefter benævnt »Retten«) den 1. april 1992 afsagte dom, hvorved Retten forkastede hendes påstand om dels annullation af Det Økonomiske og Sociale Udvalgs afgørelse om at afskedige hende efter prøvetidens udløb, dels om skadeserstatning, samt om tilkendelse af ret til at gennemføre endnu en prøvetid, hvorefter der skulle foretages en ny vurdering af hendes faglige kvalifikationer.

2 Det fremgår af den appellerede dom, at Kupka-Floridi blev ansat den 1. oktober 1989 som tjenestemand på prøve i lønklasse LA7 ved Det Økonomiske og Sociale Udvalgs italienske oversættelsesafdeling. Prøvetiden blev afviklet under tilsyn af chefen for denne afdeling, Pertoldi. Ved prøvetidens udløb blev der udfærdiget en udtalelse til vejledning for ansættelsesmyndigheden, i det foreliggende tilfælde generalsekretæren for Det Økonomiske og Sociale Udvalg, vedrørende spørgsmålet, om appellanten havde de nødvendige faglige

kvalifikationer for fastansættelse. Efter denne udtalelse, der gav udtryk for en negativ opfattelse vedrørende appellantens kvalifikationer, besluttede generalsekretæren den 27. juni 1990 at afskedige hende. Den 24. september 1990 indbragte hun en klage over denne afgørelse og anlagde senere, efter at klagen var blevet afvist, sag ved Retten med påstand om annullation af afgørelsen samt skadeserstatning og tilkendelse af ret til at gennemføre endnu en prøvetid.

3 For Retten anførte appellanten forskellige anbringender om tilsidesættelse af en intern skrivelse i Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedrørende bedømmelsen af tjenestemænd på prøve, tilsidesættelse af omsorgspligten fra hendes overordnedes side, idet disse ikke havde givet hende noget råd vedrørende forbedring af hendes arbejde, fejlbedømmelse fra hendes overordnedes side af hendes adfærd og tilsidesættelse af hendes ret til kontradiktion som følge af forsinket meddelelse vedrørende bedømmelsen af prøvetiden samt den ligeledes for sene indkaldelse af Bedømmelsesudvalget.

4 Disse anbringender blev fundet ugrundede af Retten, der frifandt sagsøgte ved dom af 1. april 1992. Denne dom støttes i visse henseender på forhold, der afviger fra dem, som appellanten forsøgte at godtgøre.

5 Appellanten har nu for Domstolen nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom med den almindelige begrundelse, at sidstnævnte har tilsidesat fællesskabsretten ved at frifinde sagsøgte. Til støtte for appellen har hun gentaget sine anbringender i Første Instans, herunder dem, Retten forkastede, fordi de byggede på ikke beviste forhold, og hertil føjet to nye argumenter vedrørende afhøringen af hendes kontorchef, Pertoldi.

6 Det bemærkes, at der med henblik på pådømmelsen af appelsagen blandt de anbringender, som er gjort gældende af appellanten, må sondres mellem dem, der allerede var gjort gældende for Retten, og dem, som hun for første gang har gjort gældende for Domstolen.

De ved Retten påberåbte anbringender

7 For så vidt angår de anbringender, der allerede var gjort gældende for Retten, må det påpeges, at appel til Domstolen i medfør af artikel 49, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen skal iværksættes af afgørelser, hvorved den pågældende sags behandling ved Retten er blevet afsluttet, samt af afgørelser, der afgør en del af en sags realitet, eller hvorved der tages stilling til en formalitetsindsigelse vedrørende Rettens kompetence eller en påstand om afvisning af sagen.

8 I øvrigt må det fremhæves, at appel i medfør af artikel 51 i statutten for EØF-Domstolen er begrænset til retsspørgsmål og kun kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten, og samstemmende hermed hedder det i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes til støtte for den afgørelse, som appellanten påstår truffet af denne.

9 Det følger af disse bestemmelser, at appellanten i appelskriftet nøje skal angive, hvilke forhold der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særlig støtter denne påstand.

10 Et appelskrift, der begrænser sig til en gentagelse eller, som i det foreliggende tilfælde, en helt ordret gengivelse af de anbringender og argumenter, der allerede har været forelagt Retten, herunder dem, som byggede på forhold, Retten udtrykkeligt forkastede, opfylder ikke dette krav, idet en sådan appel i realiteten kun angår et krav om en ren og skær ombedømmelse af sagen for Retten, hvilket Domstolen i medfør af ovennævnte artikel 49 i statutten ikke har kompetence til.

11 Af disse grunde er det åbenbart, at de anbringender, som appellanten gjorde gældende i stævningen og herefter har gentaget i appelskriftet, må afvises fra påkendelse i medfør af procesreglementets artikel 119.

De anbringender, der for første gang er gjort gældende for Domstolen

12 Herefter skal Domstolen tage stilling til de anbringender, som appellanten for første gang har gjort gældende for denne.

13 Appellanten har for det første gjort gældende, at hendes kontorchef efter at have deltaget i udarbejdelsen af den bedømmelse af prøveperioden, der dannede grundlag for beslutningen om at afskedige hende, burde have været betragtet som part i sagen og følgelig ikke havde kunnet afhøres af Retten som vidne.

14 På dette punkt må det, uden herved at komme ind på realiteten i dette anbringende, bemærkes, at artikel 73, stk. 1 og 2, i Rettens procesreglement indeholder regler, som skal iagttages af en part, der ønsker at gøre indsigelse mod et vidne på grund af uegnethed, uværdighed eller af andre grunde. I denne bestemmelse hedder det udtrykkeligt, at indsigelsen skal fremsættes inden for en frist af to uger efter forkyndelsen af den kendelse, hvorved vidnet indkaldes (stk. 2), og at det tilkommer Retten at træffe afgørelse vedrørende denne indsigelse (stk. 1).

15 Appellanten har imidlertid ikke på noget tidspunkt under sagens behandling for Retten gjort nogen som helst indsigelse imod, at Pertoldi blev afhørt som vidne.

16 Tværtimod havde appellanten ved faxmeddelelse af 16. januar 1992 erklæret sig fuldstændig enig i foretagelsen af denne afhøring, efter at Rettens Justitskontor ved rekommanderet brev af 13. januar 1992 havde meddelt hende, at Retten havde til hensigt at afhøre Pertoldi, og opfordret hende til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger senest den 17. januar 1992.

17 Yderligere afsagde Retten den 17. januar 1992 kendelse om indkaldelse af Pertoldi som vidne, og en genpart af denne kendelse blev samme dag forkyndt af justitssekretæren for appellanten, uden at hun inden for fristen i ovennævnte bestemmelse tilkendegav, at hun gjorde indsigelse mod vidnet.

18 I øvrigt var appellanten repræsenteret under afhøringen uden ved denne lejlighed at fremkomme med nogen indsigelse mod den omtvistede vidneafhøring.

19 Det følger heraf, at appellanten ved ikke at fremsætte nogen indsigelse mod afhøringen af Pertoldi under behandlingen af sagen for Retten har indvilget i den afhøring, der var besluttet af denne. Følgelig er det åbenbart, at appellantens anbringende på dette punkt må afvises fra påkendelse.

20 Det andet anbringende, der for første gang fremsættes for Domstolen, vedrører protokollatet af vidneafhøringen, som efter appellantens opfattelse ikke indeholder nogen bemærkning om den ed, som ethvert vidne i medfør af artikel 68, stk. 5, i Rettens procesreglement skal aflægge efter at have afgivet forklaring.

21 Hvad angår dette forhold må det fastslås, at protokollatet, i modsætning til, hvad appellanten hævder, indeholder en passus, hvorefter vidnet aflagde ed i overensstemmelse med ovennævnte bestemmelse. Ifølge dette dokument, der er underskrevet af afdelingsformanden og Rettens justitssekretær, og som blev forkyndt for appellanten ved rekommanderet brev af 16. marts 1992, fandt vidneafhøringen sted den 12. februar 1992, og eden blev aflagt af vidnet kl. 10.51.

22 Som følge heraf må anbringendet forkastes som åbenbart ugrundet.

23 Af de ovenfor anførte betragtninger fremgår det, at de anbringender, som appellanten har gjort gældende til støtte for appellen, må forkastes i medfør af ovennævnte artikel 119 i procesreglementet, da de dels åbenbart må afvises fra påkendelse, dels åbenbart må forkastes.

Sagens omkostninger

24 Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. Det fremgår dog af artikel 122, stk. 2, i samme reglement, at denne regel ikke gælder i appelsager iværksat af tjenestemænd eller andre ansatte ved en institution. I en sådan sag bør der derfor ske anvendelse af artikel 69, stk. 2, i procesreglementet, hvorefter det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger. I den foreliggende sag har Kupka-Floridi tabt sagen, og det bør følgelig pålægges hende at betale appelsagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler appelsagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 26. april 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident